



Правилата на Мони и чичо Христо

Ву Никол Маринова



Слънцето грееше ярко, когато Мони и чичо Христо решиха да отидат до големия парк. Пътят беше дълъг, а улиците – пълни с коли. „Днес ще те науча как да бъдеш истински майстор на безопасното ходене,“ каза чичо Христо и се усмихна.



Те вървяха по широкия тротоар.
Мони видя красиво цвете близо до
пътното платно и понечи да изтича
към него. Но чичо Христо
внимателно го спря. „Спри, Мони!
Винаги трябва да вървим далеч от
ръба на тротоара,“ обясни той
сериозно.



Скоро стигнаха до голямо кръстовище. Имаше много шум и мотори. Мони се почувства малък сред големите машини. Той погледна към чичо Христо, за да разбере какво следва.



„Виж светофара, Мони,“ каза чичо Христо. „Червеното човече ни казва да изчакаме. Докато то свети, колите са господари на пътя, а ние сме мирни наблюдатели.“ Мони кимна и започна да брой колите, които преминаваха бързо.



Изведнъж червеното човече изчезна
и на негово място светна зелено.
„Сега е наш ред!“ извика радостно
Мони. Той беше готов да хукне през
улицата, но чичо Христо отново го
задържа за момент.



„Първо гледаме наляво, после
надясно и пак наляво,“ напомни
чичо Христо. Мони внимателно
завъртя главата си във всяка посока.
Пътят беше спокоен и колите бяха
спрели на място.



Точно пред тях на асфалта се виждаха големи бели черти. „Това е нашата възшебна зебра,“ прошепна Мони. Той знаеше, че стъпи ли на тази зебра, той е на сигурно място, стига да внимава.

Двамата тръгнаха спокойно по белите ивици. Чичо Христо не пускаше ръката на Мони нито за миг. Те пресичаха уверено, докато шофьорите в колите ги изчакваха търпеливо зад стоп-линията.



Вече в парка, Мони тичаше по зелената трева. Той знаеше, че правилата не са за да го спират, а за да го пазят. „Следващия път аз ще ти покажа пътя, чичо Христо!“ извика той, докато се гонеха край дърветата.